Digitaliseret af | Digitised by

DET KGL. BIBLIOTEK
Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):	Ebbesen, Nora.
Titel | Title:	Nora Ebbesens Levnet : fortalt af hende selv.
Udgavebetegnelse | Edition Statement:	2. Opl.
Udgivet år og sted | Publication time and place:	Kbh. : J.H. Brincks Boghandel, 1872
Fysiske størrelse | Physical extent:	48 s. :

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

PUBLIC DOMAIN

Digitaliseret af | Digitised by

DET KGL.
BIBLIOTEK
Royal Danish Library

DK

Digitaliserede udgaver af materiale fra Det Kgl. Biblioteks samlinger må ikke sælges eller gøres til genstand for nogen form for kommerciel udnyttelse.

For oplysninger om ophavsret og brugerrettigheder, se venligst www.kb.dk

UK

Digitised versions of material from the Royal Danish Library's collections may not be sold or subject to any form for commercial use.

For information on copyright and user rights, please consult www.kb.dk

Nora Wibesens
Levnet.
2. Opl. 1872.

43,-65-8°

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130019450431

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Nora Ebbesens

Levnet

Fortalt af hende selv.

(Med Portræt.)

Kjøbenhavn.

faaes i

J. H. Brincks Boghandel.

Frederiksberg Bogtrykkeri.

1872.

43,-65.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Nora Ebbesens

Levnet.

Fortalt af hende selv.

(Med Portræt.)

2. Oplag.

Kjøbenhavn.

faaes i

J. H. Brincks Boghandel.

Frederiksberg Bogtrykkeri.

1872.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

"W" 2743
(= W 2741)

Man har anmodet mig om at skrive mit Levnetsløb, og Grunden, hvorfor jeg har ladet mig overtale dertil, er den, at det kan tjene til Advarsel for mit eget Kjøn. Det vil vise det, at en slet Opdragelse, daarlige Exempler fra Barnsben, Skjønhed, Forfængelighed, Indbildskhed, slet Omgang, Smiger og mange andre Omstændigheder har ført mig til den Afgrund, hvori jeg tilsidst blev styrtet, og givet mig en Navnkundighed, som en høist mærkelig Person af mit Kjøn.

Det vil afsløre flere bekjendte Personligheder i Danmarks Hovedstad, og fremstille dem for Læserne. Jeg vil blotte dem for Verdens Øine, tildels for at hævne mig paa dem, fordi de have gjort mig til det, jeg er bleven, og tildels for at gjøre dem kjendelige for dem af mit Kjøn, som de muligen ved deres personlige Ydre, deres Smiger, deres høie Stilling i Livet, deres Rigdom og Pengeskabe, kunde gjøre et Indtryk paa, og vise de Forførelsesmidler, der bragte mig til efterhaanden at skride ned ad Lastens Skraaplade.

Jeg vil gjengive mine Erindringer paa en livlig Maade, saaledes som de passerede. Jeg nødes derfor til at give nogle Skildringer af Situationer og Scener af mit Liv, der maaske kunne bringe unge Medsøstre til at rødme, men det er nødvendigt for at vise Vedkommendes Forførelsesgaver og Forførelsesmidler, og at det maatte saaledes komme efter min hele Karakter og Opdragelse.

Jeg er ikke født i fornem Stand. Min Fader var en fattig Skomagermester og min Moder en Datter af en Skræder. Min Fader arbeidede vel flittigt i Begyndelsen af sit Giftermaal, medens jeg var et lille Barn, men forfaldt senere efterhaanden til Drukkenskab, og sad mere paa Værtshusene end paa sit Værksted. Min Moder var en smuk, men meget forfængelig Kone, der altid gik pyntelig klædt. Hun var kun lidet huslig; derimod af en meget hidsig Natur, hvorfor min Fader havde givet hende Øgenavnet „Havgasen".

Min Fader var meget jalour paa min Moder, og han havde ogsaa Aarsag dertil. Hun hed i Nabolauget den smukke Skomagerkone, og havde hidtrukket ikke saa faa fine Kunder, unge Sprade-basser, Modeherrer, der for at gjøre Kur til min Moder lod min Fader sy dem Støvler og Sko. Naar min Moder bragte hans Arbeide til Kunderne,

x) Sml. : "Nora Ebbesen, ...
Biografi ...." Kbh. 1868, side 7

kom hun ofte hjem med Dalere, som Herrerne, eftersom hun sagde, havde givet hende i Drikkepenge, og hvilke hun anvendte til Pynt. Min Fader rystede paa Hovedet, naar han saae, hvad hun havde kjøbt for Drikkepengene, thi det var ofte kostbare Kjoletøier, Shawler til flere Rigsdalere, og paastod, at hun var ham utro og havde modtaget saadanne Ting af Herrerne for Gunstbevisninger, hun havde vist dem.

At dette ogsaa var Tilfældet, opdagede jeg senere, da jeg voxede til og havde Forstand paa saadan noget.

Ved saadan Leilighed skjældte han hende ud for det Allerværste.

Hun blev da saa opbragt og saa arrig, at hun udskjældte ham for en gammel Hanrei, der fortjente de Horn, han bar.

Prygl vovede han dog ikke at give hende, thi da han engang prøvede paa det, foer hun ind paa ham og bearbeidede hans Ansigt saaledes med sine Negle, at han i lang Tid saae ud, som om en Kat havde slaaet sine Kløer i det.

Turde han derfor ikke prygle hende, saa overøste han hende med Skjældsord, og for at drille hende, kaldte han mig, som var hendes Diesten, en Bastard, der lignede Kammerjunker D..... paa Prik.

Jeg var et Par Aar gammel, før jeg blev

døbt, og da min Moder bestandig kaldte mig det lille Nor, saa besluttede mine Forældre, at jeg skulde hedde Nora, hvilket Navn senere er bleven nævnt med Henrykkelse saavel af unge som gamle Herrer.

Da min Moder, som jeg har sagt, elskede mig høit, saa gjorde hun ogsaa Alt, for at jeg skulde gaa pynteligt klædt, og anvendte mange af de Drikkepenge, hun fik af de unge Herrer, til smukke Klæder til mig. Paa Grund af min smukke Paaklædning, kaldte Naboer og Gjenboer mig for „Dukkebarnet".

Ved saa tidlig at pynte mig, lagde hun Grunden til min senere store Forfængelighed og Begjærlighed efter at gaa prægtigt klædt, som ikke lidet bidrog til min Fordærvelse.

Da jeg var otte Aar gammel kom jeg i Friskole, hvor jeg lærte at læse og skrive, det Sidste i Særdeleshed meget godt, hvilket senere kom mig til stor Nytte for at besvare de mange Breve og Billetter, jeg fik fra unge og gamle Herrer, der, som Myggene om en Lyseflamme, sværmede omkring mig, da jeg voxede til. Ved tidlig at læse en Mængde Elskovsromaner, lærte jeg at skrive en flydende Stil, hvis Naivitet ofte henrykkede de mange Herrer, der gjorde Kur til mig i min Blomstringstid.

Min Moder og jeg selv fandt, at jeg var et altfor fintfølende Væsen til at være Sypige eller Tjenestepige, og da hun havde hørt, at der var saa

mange unge Piger, der havde gjort en stormende Lykke som Dandserinder ved det kongelige Theater, saa gik hun med mig, da jeg var 10 Aar gammel, til den derværende Balletmester A., og bad ham om jeg maatte blive ansat ved Dandsen. Han fandt mig skikket til det, jeg begyndte at gaa i Dandseskolen, og efter et Par Aars Forløb kunde jeg allerede gjøre Peruetter og hvad alle de Krumspring hedder, der anvendes paa Theatre i Balletter og Entreer. Under disse Øvelser voxede jeg godt, og var en udvoxen Pige, inden jeg endnu havde fyldt mit fjortende Aar.

Nu begyndte Herrerne saavel paa Theatret som udenfor det, at blive opmærksomme paa mig, og tilkjendegav saavel ved Øiekast som med Ord, at jeg var en særdeles smuk Pige. Det smigrede mig ikke lidet, og naar jeg da kom hjem og fortalte min Moder, hvad man havde hvisket mig i Øret, sagde hun: „Det har de ogsaa Ret i. Koketteer dygtigt med dem, og se, om Du ikke kan faae en fornem Herre til at bide paa Krogen, saa han vil, for at faae sin Villie frem, gifte sig med Dig. Der er flere Theaterdamer, der er blevne gifte med Grever, Kammerjunkere og fornemme adelige Herrer, fordi de vare knipske paa det. Du bør bære Dig lige saadan ad, holde Herrerne tre Skridt fra Livet, nok forunde dem et lille Smæk under Næsen, for at

gjøre dem lystne efter mere, men ikke lade dem komme Dig for nær paa Livet.

Det var gode Formaninger og i rette Tid, thi da jeg var en fuldendt Skjønhed i mit fyldte fjortende Aar, saa begyndte jeg paa Theatret saavel af Skuespillere som Dandsere at blive en Gjenstand for deres Tilbedelse. Kom jeg udenfor Theatret, stod der Flokke af Herrer, der stredes om at være min Ledsager og Beskytter paa Hjemveien til min Bolig. De gjorde mig glimrende Tilbud, naar jeg vilde gjøre dem lykkelig, som de kaldte det. Jeg afviste, skjøndt jeg gjerne hørte saadan Erkjendelse af min Skjønhed, med Haan og Foragt saadanne Tilbud, og fik derfor Navn af den knipske Dandserinde. Endnu var jeg bestandig Elev og figurerede engang imellem i en Ballet. Min Higen gik ud paa at træde op i Solopartier, hvori jeg troede mig dygtig, men det forundtes mig ikke.

Den daværende Balletmester Z..... var Skyld deri. Han gav mig nemlig tydelig at forstaa, at man, for at komme saaledes frem paa Theatret og gjøre sin Lykke, maatte lønne den, der formaaede at skaffe En en saadan Lykke. Hvilken Løn, han forlangte, gjætter vel mine Læsere.

Det var ingen smuk Mand, denne Balletmester, heller ikke ung, saa man kunde blive forelsket i ham eller hengive sig til ham af Kjærlighed, og derfor nægtede jeg haardnakket at opfylde hans Ønsker.

Men han var ikke den Mand, man kunde byde saadant. Flere Elever, der langt fra vare saa dygtige som jeg, men som vare villige til at opfylde hans Ønsker, bleve foretrukne for mig, og han tilkjendegav mig rent ud, at jeg kunde ikke vente at blive Andet end Elev, saalænge han derigerede Dandsen, naar jeg ikke vilde føie mig efter hans Villie.

Endelig var der en høi og slank kvindelig Elev ved Dandsen, hvis Fjendskab jeg havde paadraget mig, fordi en Elsker, hun havde havt, havde forladt hende for at sværge til min Fane, det vil sige, for at gjøre Kur til mig.

Balletmester Z..... vidste, at vi vare dødelige Uvenner, og for at ærgre mig, sagde han til mig:

„Ser De, Jomfru Nora Ebbesen, nu skal jeg se at faae Jomfru O..... frem i et Soloparti, det gaaer Deres Næse forbi."

„Det er uretfærdigt af Dem," svarede jeg. „De veed ret godt, at jeg dandser meget bedre end den lange Regel!"

„Ingen Skjældsord, maa jeg be'e," sagde Balletmesteren. „Jeg veed meget godt, at hun staaer tilbage for Dem, min smukke Nora, men hun har ikke været saa knipsk imod mig som De, og derfor skylder jeg hende ogsaa at forfremme hende. Det er Deres egen Skyld. Hvorfor er De ikke føielig imod mig, som er rent forelsket i Dem, og

vil, naar De ikke negter mig det, jeg vil have, gjøre Dem til en af de første Solodandserinder ved Theatret. Jeg skal da sætte Jomfru O....., uagtet hendes Føielighed, rent tilside for Dem."

Idet han sagde dette, slog han sin Arm om mit Liv, trykkede mig tæt op til sit Bryst og gav mig nogle Kys, der brændte som Ild paa mine Læber.

At kunne se min Rivalinde, der allerede havde haanet mig, fordi hun blev foretrukket mig, skuffet i sin Forventning, og jeg derimod indtage den Plads, hun forventede sig, var for meget for min Forfængelighed. Jeg opgav min Modstand, og da vi netop befandt os i Garderoben, hvor der laa en Mængde Dragter paa Gulvet, kastede han mig omkuld paa dem og omfavnede mig. Jeg udstødte et Skrig og var indviet i Elskovsgudindens Mysterier.

Saaledes gik det til, at jeg tabte min Uskyldighed. Er det første Skridt gjort, saa veed man, at det andet følger hurtigt efter. Jeg negtede min Forfører Intet i Fremtiden, naar der gaves Leilighed til, at vi kunde offre paa Venus' Alter. Ham har jeg at takke for, at jeg betraadte Lastens Bane.

Jeg kan ikke beskrive Jomfru O....'s Harme og Forbittrelse, da hun hørte, at hun var, trods det Løfte, der var givet hende, bleven tilsidesat for

mig, der var hendes Rivalinde. Hun hviskede mig i Øret:

„Naa, nu har Balletmesteren faaet sin Villie med Dem, Jomfru Nora, velbekomme!"

Jeg betalte hende med samme Mønt, thi jeg var ikke skaaret for Tungebaandet.

„Maaske De har gjort Dem kostbar mod ham, Jomfru O....," sagde jeg, og slog en haanlig Latter op.

Det var for meget for hende.

Som en Furie foer hun ind paa mig, og jeg havde sikkert faaet Mærker af hendes Negle i mit smukke Ansigt, hvis ikke en Dandser, der i det Samme nærmede sig, havde afværget det ved at holde paa hendes Hænder.

„Vi kun til en anden Leilighed, saa skal jeg nok faae Kløer i Dem," raabte hun idet hun fjernede sig.

Jeg fremtraadte næste Aften i et Soloparti i en Entre. Jeg dandsede meget godt, og der blev ogsaa klappet for mig, men jeg havde gjort flere af mine ubønhørte Tilbedere til mine Fjender, og de hævnede sig paa mig ved at hysse dygtigt, naar man klappede, og en Pibe spillede endog en Solo.

Dermed var min Lykke forspildt.

„For det første," sagde Balletmesteren til mig, „tør jeg ikke lade Dem træde frem i et Soloparti. De dandsede godt, men De har Fjender, som De

formodentlig har skabt Dem ved Deres Knipskhed, og de hyssede, jeg syntes endog at jeg hørte en enkelt Pibe lyde. Det var ingen heldig Debut, Jomfru Nora. Men De skal ikke være forknyt. De kan, naar De vil, skaffe Dem Venner, som, naar De næste Gang dandser, vil klappe af alle Kræfter. Men De veed, hvorledes Publikum er. Bladene ville naturligvis omtale, at De blev peben ud, og De kunde næste Gang, De dandsede, dandse som en Gudinde, man antog dog, at de dandsede slet."

Hvad var herved at gjøre? Jeg maatte finde mig i min Skjæbne og taale den Ydmygelse, at Jomfru O..... lo mig op i Øinene, og hviskede, saa jeg kunde høre det, til nogle Figurantinder:

„Det var en Pokkers Lykke, hun gjorde paa Bræderne igaar Aftes," og lo derpaa haanligt.

Da jeg nu ikke kunde vente maaske i lang Tid at komme til at dandse Solo, blev jeg kjed af det.

En ung Herre, Legationssekretair ved Gesandtskabet i Petersborg, Grev B....., Søn af en af de største Lehnsgrever i Danmark, var her i Byen. Han havde i lang Tid gaaet og sukket om min Gjenkjærlighed, da han elskede mig ubeskriveligt. Jeg havde hidtil ladet ham sukke, men nu, da Balletmesteren havde gjort mig bekjendt med Elskovens Glæder, nu laante jeg Øre til hans Tale.

Han lovede at ville holde mig med Alt, hvad jeg ønskede, en stor Leilighed, egen Ekvipage, saa

mange Penge, jeg ønskede, naar jeg vilde blive hans og gaa fra Theatret, for at ingen Andre skulde foresnakke mig Noget.

Som jeg nylig sagde, var jeg kjed af Theatervæsenet og det Chikaneri, der var udvist imod mig, og uden videre forlangte jeg min Afsked.

Jeg nødedes naturligvis til at fortælle min Moder, at jeg modtog Grevens Tilbud. Hun gjorde i Begyndelsen mange Indvendinger mod dette Forslag, men da Greven havde erklæret, at han gjerne gav hende 1000 Rd., naar hun vilde indvilge i, at jeg fulgte med ham om en kort Tid til Petersborg, saa gav hun med Glæde sit Samtykke, og jeg drog nu ind i en Bolig, der i Sammenligning med mine Forældres, lignede et Feeslot. Væggene vare betrukne med Damaskes Betræk, Gulvene med Bryselertæpper. De kostbareste Møbler af de mest udsøgte Træsorter smykkede en Række af Værelser. Sengekamret var som hos en Dronning. En antik Himmelseng med svære Atlaskes Gardiner faldt mig i Øiet, da jeg traadte ind. Cythere, Elskovsgudinden, kunde ikke ønske sig et prægtigere Leie. Alt Andet i Kamret svarede til Himmelsengen.

Jeg blev henrykt og faldt min Elsker om Halsen, og vi indviede strax det vellystaandende Leie til ovennævnte Gudinde.

Greven var en smuk Mand, og skjøndt jeg ikke følte Kjærlighed for ham, syntes jeg dog langt bedre

om ham end om Balletmesteren. Han var overtydet om, at han var den første, jeg havde hengivet mig til, og jeg lod ham ogsaa være i den Indbildning. Jeg troer virkelig, han elskede mig, thi han talte saa ømt til mig, forsikrede, at han vilde gifte sig med mig, naar det blot beroede paa ham, men at han, da han var en yngre Søn og ikke skulde arve Faderens Grevskab, ikke turde gjøre det, fordi hans adelsstolte Fader da vilde gjøre ham arveløs og forskyde ham.

Jeg var overbevist om at han talte Sandhed, og jeg var ham ogsaa meget hengiven. Efter en Maaneds Forløb forlode vi Kjøbenhavn og toge med et Dampskib lige til Petersborg. Her førtes et anderledes pragtfuldt Liv end i Kjøbenhavn; de mange rige Godseiere levede for Størstedelen i Ruslands Hovedstad.

En Dag, som jeg kjørte med Greven i en aaben Vogn, kom der en ung og smuk Officer i en pragtfuld Uniform ridende. Ligesom han vilde jage forbi, saae han Greven i Vognen.

„Bon jour, mon amie!“ raabte han til ham, „er De kommen tilbage fra Danmark, og det formodentlig med Deres Gemalinde, en saare elskværdig Dame. Har jeg gjættet rigtigt?“

„Paa ingen Maade,“ svarede Greven forlegen. „Damen er af mit Bekjendtskab.“

Ah, en lille Laison,“ svarede han. „De har en

Pokkers god Smag. Man skulde tro, at det var Venus selv, der sad ved Deres Side," og i det Samme kastede han et gjennemborende og beundrende Blik paa mig, sporede sin Hest, hilste overordentlig galant og jog afsted i Galop.

„Det var Keiserens Fløiadjutant og hans Yndling, Grev Dolgourucki," sagde Greven til mig.

Jeg svarede Intet, men den unge Mand havde gjort et Indtryk paa mit Hjerte, thi han overgik i Skjønhed alle de Mænd, jeg nogensinde havde set.

Den næste Dag kom den smukke Officer og besøgte min Elsker. Medens vi drak Chokolade, kastede han, som han troede ubemærket af Greven, nogle ildfulde Blikke paa mig, ligesom han ogsaa mere henvendte sin Tale til mig end til selve Greven.

Denne bemærkede det og blev fortrydelig derover, men sagde Intet. Da Grev Dolgourucki var gaaet, gav han sin Ærgrelse tilkjende.

„Han vil nok jage paa min Vildtbane, mærker jeg," sagde han, „og kapre Dig fra mig, men før det skal blive Tilfældet, jager jeg ham en Kugle gjennem Hovedet."

Jeg søgte at berolige ham, hvilket ogsaa lykkedes mig.

Den næste Dag, da Greven var gaaet til Gesandtskabet i Petersborg, kom Officeren og aflagde mig et Besøg. Han traf mig i Neglige, hvorfor han gjorde mig en Undskyldning, men sagde:

„I Neglige ligner De mere Skjønhedsgudinden.“

Han satte sig dristigt ved min Side, greb min Haand og førte den til sine Læber med nogle beundrende Ord. Jeg lod ham beholde den; men under vor Samtale tog han sig større Frihed, idet han nemlig slog sin Arm om mit Liv og lod sin Haand hvile paa mit Bryst. Da jeg vilde reise mig for at gjøre Modstand, traadte Greven hurtigt ind ad Døren.

Et Vredeslyn foer ud af hans Øine, da han saae, at Officeren hurtig trak sin Haand tilbage.

„Jeg finder Deres Opførsel mod den Dame, jeg elsker, uforskammet.“

„Moderer Deres Ord,“ svarede Officeren vred.

„Jeg skulde vel rose Dem, fordi De opfører Dem langtfra som en Kavaler eller Adelsmand bør opføre sig.“

„Tag disse Ord tilbage,“ sagde Officeren, eller ....“

„Eller hvad?“ spurgte min Elsker opbragt.

„Eller jeg giver Dem et Navn, som De fortjener.“

„Jeg kalder Dem en Slyngel,“ svarede min Elsker rasende.

„For det Skjældsord fordrer jeg Satisfaktion!“

„Med den største Glæde, og det strax, paa Den

i Nevafloden i Kastanieskoven. De kan selv vælge Vaabnene."

„Ja saa vælger jeg Pistoler. Det er et Vaaben, som er mere afgjørende end en Kaarde, skjøndt naar den gjennemborer et Bryst, gjør den samme Virkning som en Kugle."

„Om en Time mødes vi," sagde min Elsker, og Officeren forlod Værelset.

Min Elsker beskyldte mig for Utroskab, jeg besvarede hans Heftighed med Graad, han blev bevæget og tilgav mig.

En Time efter fandt Duellen Sted. Min Elsker, der havde det første Skud, traf ikke Officeren. Denne derimod skjød en Kugle igjennem hans Bryst, saa han døde øieblikkelig.

Jeg var bedrøvet over dette Udfald af Duellen, thi nu stod jeg her ene i den fremmede Hovedstad; men Officeren vidste at trøste mig. Dog var det kun en kort Trøst, thi da den russiske Keiser hørte, at hans Adjutant havde dræbt den unge Greve, fik han Stuearrest, og mig blev der betegnet af den russiske Politimester, at jeg inden 24 Timer skulde have forladt Petersborg og inden 14 Dage Rusland.

Jeg solgte nu alt mit Møblement og hvad jeg ikke kunde have med mig, og skjøndt jeg fik det slet betalt, udgjorde det dog en Sum af over 2000 Rd. Jeg tog inden Aften til Kronstadt, hvor der laa et

Koffardiskib seilfærdig til England, og som saaledes, idet det seilede igjennem Øresundet, kunde sætte mig i Land i Kjøbenhavn.

Det var langt ud paa Efteraaret, da jeg vendte tilbage til Kjøbenhavn. Jeg gjensandt min Moder som Enke, og lod hende nu føre Hus for mig.

Jeg saae mig nu om efter en rig Elsker, og for at skaffe mig en saadan, abonerede jeg en Loge alene for mig og min Moder i første Etage i det kongelige Theater. Jeg viste mig i Logen i en pragtfuld Dragt, prydet med mange Juveler, Foræringer af Greven og Adjutanten.

Min sjeldne Skjønhed, min pragtfulde og smagfulde Dragt, der hævede min Ynde, et vist smægtende Væsen, jeg vidste at give mig, tiltrak sig hele den tilstedeværende mandlige Verdens Opmærksomhed. En Mængde Kikkerter og Lorgnetter vare rettede paa mig, og man saae mere paa mig end paa Skuespillerne paa Theatret.

Snaren var lagt og snart løb Flere i den. Da Komedien var endt, stode en Mængde elegante Herrer i Theatrets Forsal for at se mig forlade Skuespilhuset, og maaske for at faae Leilighed til at nærme sig til mig.

En Karet, der havde bragt os til Komediehuset, ventede paa os. Jeg steg i Vognen, og bemærkede til min store Tilfredshed, at Mange stimlede sammen om Vognen for at se mig kjøre bort.

Hvorledes flere Herrer havde faaet mit Navn og min Bopæl at vide, veed jeg ikke, men jeg formoder, at de ere løbne efter min Vogn eller havde ladet deres Tjenere gjøre det, thi næste Formiddag fik jeg ikke mindre end 10 Breve med Udskrift til „Froken Nora Ebbesen", og underskrevne af Grever, Baroner, Grossere, Godseiere, Officerer og flere Andre, hvori man bad om Tilladelse til at aflægge mig et Besøg.

Her havde jeg herligt Valg.

Blandt Brevskriverne fandt jeg en Grev Schulenburg og en Grev Rantzau. Den Førstnævnte var en smuk og rig Husarofficer, som jeg havde hørt meget omtale for hans Kjærlighedshistorier med Theaterdamer, især Dandserinder.

Jeg havde gjerne taget begge Greverne til Elskere paa engang, men jeg indsaae, at det vilde give Anledning til en Duel imellem dem, og valgte derfor Schulenborg.

Jeg tilskrev ham nogle faa Ord, nemlig at jeg med Fornøielse vilde modtage hans Besøg.

Samme Eftermiddag meldte han sig og blev indladt. Han var, som man fortæller om Keiser Cæsar, vant til at komme, se og seire. Han gik lige til Sagen, erklærede, at han var forelsket i mig og at han, for at erholde min Gjenkjærlighed, vilde give mig 1000 Rd. om Maaneden.

Jeg lod, som jeg vilde afvise hans Tilbud,

men da han fremtog en kostbar Diamantsbrystnaal, der var flere hundrede Daler værd, lod jeg, som jeg ikke kunde modstaa hans Tilbud.

Han generede sig ikke for at kjøre ud med mig i en Kabriolet, som han selv kjørte, ligesom ved at sidde ved min Side i Theatret. Han syntes at føle sig stolt ved, at jeg havde foretrukket ham fremfor de mange Kavalerer, som han vidste havde beilet til min Gunst.

Vort Kjærlighedsforhold varede imidlertid kun kort.

Den Grev Rantzau, der havde tilskrevet mig, og for hvem jeg havde foretrukket Grev Schulenburg, var opbragt derover og søgte Leilighed til Klammeri med min Elsker. Rantzau var Løitnant ved Garden til Fods. En Dag, da han og Schulenborg tilligemed flere Officerer mødte til Parolen, hviskede han, dog saaledes at Schulenburg kunde høre det, til en Løitnant ved Garden:

„Hvor den Nora Ebbesen dog har en daarlig Smag, at foretrække en fordrukken Løitnant ved Husarerne, fremfor en Officer ved Garden, til Elsker."

Schulenburg var bekjendt for sin Ilsindethed. Ved denne Leilighed viste det sig især; thi uden at sige et Ord trak han sin Sabel og gav Rantzau et Hug over Armen, saa den sank ned og Blodet strømmede ud af den.

Alle Officererne bebreidede Schulenburg hans uridderlige Adfærd. Rantzau maatte lade sig forbinde og Schulenburg blev arresteret. En Krigsret blev nedsat og Schulenburg dømt til at sidde i Citadellets Arrest i et halvt Aar.

Han havde faaet en anderledes haard Dom, naar hans Fader ikke havde været Kommandant i Kjøbenhavn og været yndet af Kongen, thi han havde allerede to Gange siddet i Arrest i Kastellet for lignende heftig Opførsel. Kongen formildede ogsaa senere Dommen til en Maaneds Fængsel.

Ved denne Begivenhed kom jeg i stor Ry blandt Garnisonens Officerer, og hver Dag gik der en Sværm af Officerer forbi min Bolig, blot for at se et Glimt af mig, naar jeg sad ved Vinduet.

Et Par Dage efter den Affære kom Grev Rantzau til mig.

„Denne stive Arm har jeg faaet for Deres Skyld, skjønne Nora," sagde han. „De skylder mig Erstatning for den Smerte, jeg har lidt, og jeg mente derfor, at De vil lade mig erstatte Dem Schulenburg, der vil tilbringe et halvt Aar i Citadellet."

Hvad skulde jeg svare. Rantzau var en ret kjøn Officer. Penge havde han nok af, thi han besad et Stamhus, og jeg vidste, at jeg kunde faae Alt, hvad jeg ønskede af ham. Altsaa slog jeg til, og han blev min Elsker.

Det er utroligt, hvor mange Penge han satte til paa mig. Jeg kjøbte ægte ostindiske Shawler til flere hundrede Rigsdaler, gik klædt i de allerkostbareste Atlaskes- og Fløiesdragter, og besad en saadan Mængde Guldsmykker og ægte Stene, at en Dronning ikke kunde have flere. Han kjøbte et Landsted til mig, nok sagt, ødslede uhyre Pengesummer paa mig.

Dette Levnet varede en Maaned, da fik det pludselig Ende. Hans utrolige Ødselhed vakte Opsigt, og hans Familie fik ham erklæret umyndig. Nu var han kun Herre over sin Officersgage og en ringe maanedlig Pengesum. I Begyndelsen gjorde han Gjæld, men da der var ringe Udsigt for Aagerkarlene til at faae deres Penge tilbage, saa ophørte ogsaa denne Pengekilde. Nu maatte min Pengepung holde for, og jeg solgte flere af mine Diamanter for hans Skyld. Men da jeg indsaae, at jeg ikke fik dem mere erstattet, saa fandt jeg, at det var paa Tiden at vise ham Døren. Citronen var udpresset og Skallen vilde jeg smide bort; det skete ogsaa.

Han kom nemlig en Dag til mig og sagde:

„Kjære Nora, jeg har tabt et Væddemaal paa 500 Rigsdaler. Du maa skaffe mig dem."

Jeg erklærede ham, at jeg havde ikke hundrede Rigsdaler i rede Penge.

„Ja," sagde han, „saa maa Du sælge nogle

af Dine mange Juveler eller laane 500 Rigsdaler paa dem."

„Nei saamæn gjør jeg ei," svarede jeg i en saa bestemt Tone, at det bragte ham til at studse. „Det er en daarlig Kavalermaner, først at give mig en Foræring og siden forlange den tilbage. Jeg har allerede skilt mig ved flere Smykker og vil ikke lade mig klæde nøgen."

„Det skal jo blot være et Laan," sagde han.

„Jo, et deiligt Laan, som aldrig bliver tilbagebetalt," svarede jeg. „Der er jo lagt Beslag paa Deres hele Formue, saa De ikke raader over en Skilling."

„De er et utaknemligt Fruentimmer, paa hvem jeg har sat hele min Formue til," sagde han.

„Maaske jeg skulde hengive mig til Dem for Intet, jeg, som kan faae hele Snese af rige Elskere, naar jeg vil."

Det ene Ord tog nu det andet, og jeg viste ham tilsidst Døren. Vor Forbindelse var dermed ophævet.

En ung Godseier, en Baron Knuth, havde jeg i lang Tid bemærket hver Dag flere Gange om Dagen spadsere forbi mine Vinduer; han betragtede mig opmærksomt igjennem sin Lorgnet, og havde i den seneste Tid, da Rantzau var bleven gjort umyndig, taget sig den Frihed at hilse paa mig, som jeg naturligvis, til Rantzaus store Ærgrelse, der

bemærkede det, besvarede paa den mest indtagende Maade.

Derved fik Fyren Dristighed, og da han formodentlig havde faaet at vide, at jeg havde givet Rantzau Afsked, kom han en Formiddag og aflagde et Besøg, bedende om Tilgivelse, fordi han ikke længere formaaede at modstaa sin Begjærlighed efter at gjøre mit ærede Bekjendtskab.

Det var en Fugl for mig til at plukke, og jeg gjorde mig ikke kostbar, da han fremtog et Par svære Guldarmbaand med Diamanter, som var flere hundrede Rigsdaler værd, men modtog dem. Jeg lod rigtignok paa Skrømt, som om jeg vilde gjøre Indvendinger mod hans Forlangende, at jeg skulde elske ham, men lod snart, som jeg ikke kunde modstaa hans Veltalenhed, og han blev min Elsker.

Han fortalte, at han efter Faderens Villie var forlovet med en Komtesse Ørenstjerne, en Datter af en rig Adelsmand i Skaane, der eiede ti Herregaarde, som hun skulde arve; men han ønskede hende Pokker i Vold, thi hun kunde ikke taale den mindste Lignelse med min Skjønhed og mageløse Figur. Og han vilde før binde sig en Møllesten om Halsen og drukne sig, end ægte hende, som hans Fader under Trusel at gjøre ham arveløs vilde tvinge ham til. Han havde elsket mig fra det første Øieblik, han saae mig, og vilde blive mig tro til sin Død.

Jeg kjendte godt den forelskede Snak om evig

Trofasthed, men lod, som jeg var overbevist derom, og jeg førte nu igjen et Vellevnet som tidligere.

Men efter et halvt Aars Forløb viste der sig igjen sorte Skyer paa Himlen. De Penge, han fik sendt fra sin Fader, kunde langt fra strække til det Liv, han førte for min Skyld. Han tog derfor sin Tilflugt til Aagerkarle, som ogsaa vare villige til, da de vidste, at han var sin Faders eneste Arving, at laane ham store Pengesummer mod uhyre Procenter paa et halvt Aar. Da Terminen var kommen, at han skulde betale, blev han krævet; betale dem, kunde han naturligvis ikke, og han bad derfor sine Kreditorer om at have Taalmodighed til han kunde betale dem deres Laan tilbage.

Men hvornaar har man hørt, at en Aagerkarl er barmhjertig? Han slaaer gjerne sine Skyldnere for at faae sine Penge. Saaledes gik det ogsaa her. Da hans Kreditorer indsaae, at de ikke kunde faae deres Penge af ham, præsenterede de uden videre hans Fader deres Fordringer paa Sønnen, og truede med, at naar de ikke fik deres Penge med Renter og Renters Renter til Punkt og Prikke, saa satte de hans Søn i Slutteriet.

Faderen, der troede at Sønnen hengav sig alene til sine Studeringer, blev i yderste Grad opbragt, da han erfarede de uhyre Pengesummer, hans Søn skyldte hos Aagerkarlene. Han kom i egen Person til Kjøbenhavn, blev her underrettet om,

hvilket Liv hans Søn førte, skaffede sig Underretning om, hvor jeg boede, og kom en Dag, da vi laa i hinandens Arme, uden at agte paa min Kammerpiges Indvendinger, stormende ind i Værelset, hvor han fandt os i en ikke tvetydig Stilling.

„Jo, det er en net Søn, jeg har!" raabte han heftig. „Her finder jeg ham i en Skjøges Arme i Stedet for at læse i juridiske Bøger. Forlader Du ikke strax dette Kvindemennesk, der har forført Dig, gjør jeg Dig arveløs."

Jeg er ikke skaaren for Tungebaandet, og da jeg blev vred fordi han udskjældte mig for en Skjøge, svarede jeg heftig:

„Jeg er ingen Skjøge! Deres Søn har forført mig og ikke jeg ham. Derfor frabeder jeg mig Deres Skjældsord, min Herre!"

„Jo, hun er uskyldig!" raabte han. „Hun har jo havt flere Grever til Elskere, førend hun fik min Søn lokket i sit Garn."

„Jeg maa bede Dem holde inde med Deres Uartigheder og pakke Dem bort."

„Hun er grov imod mig!" raabte han heftig opbragt; „men bi kun, jeg skal skaffe hende i Tugthuset, hvor hun skal komme til at spinde paa Skotterokken i Stedet for at sidde her paa Stads og udsuge de Herrer, der ere saa taabelige, at lade sig lokke i hendes Snarer."

Jeg greb nu til Kvindens almindelige Vaaben

og gav mig til at græde. Det gjorde intet Indtryk paa hans haarde Hjerte, men derimod paa Sønnens.

Han tog endelig Mod til sig og sagde til sin Fader:

„Det er Synd, at Du taler saadan til Jomfru Nora. Hun elsker mig oprigtig og jeg elsker hende."

„Vil Du ikke ægte hende og gjøre hende til Baronesse?" spurgte Faderen haanlig. „Hun elske Dig oprigtig? Hun elsker Alle, som har Lommen fuld af Penge og kan gjøre hende Foræringer. Kom og følg strax med mig; om Mamselen her skal jeg tale et Ord med Politimesteren, om han ikke kan forhindre, at hun optrækker unge Mennesker. Kom!"

Uvillig fulgte Sønnen med ham.

Idet han vilde forlade Værelset, sagde jeg til hans Fader:

„Jeg blæser Dem og Deres Politimester et Stykke. Jeg spørger hverken Dem eller ham om jeg tør elske en Herre, der elsker mig. Jeg er intet Fruentimmer, der er tilfals for Enhver!"

Han forlod i det Samme Værelset og førte Sønnen med sig.

Jeg fældte Taarer af Harme over den Ydmygelse, jeg havde lidt. Da bankedes der beskedent paa Døren, og da jeg raabte „Kom ind!", traadte

der en graahaaret Herre med en Stjerne paa sit Bryst ind.

Jeg saae strax, at det var Prinds F....., en Herre, der i sin Tid var saa godt bekjendt af alle galante Damer, hvem han aflagde Besøg, men ogsaa for sin Godmodighed, der gik saa vidt, at naar han gik paa Østergade om Aftenen, blev han ofte tiltalt af en eller anden ung Pige, der var i Forlegenhed og bad ham om Pengeunderstøttelse, som han strax med den største Venlighed gav hende.

Det var en Fugl, som nok var værd at plukke, og derfor hilste jeg ærbødigt paa ham og bad ham sidde ned.

Han tog uden videre Plads ved Siden af mig i Sofaen, og spurgte, hvorfor jeg græd, thi han havde ved Indtrædelsen bemærket, at Taarerne trillede ned ad mine Kinder, som jeg hurtig aftørrede.

Jeg fortalte ham, at jeg lidt før han kom var bleven fornærmet af en gammel Herre.

„Han skulde faae Skam," sagde Prindsen, „at fornærme saadan en yndig Kvinde som Dem. Jeg har hørt Deres Skjønhed omtale, og er kommen for at overbevise mig om, at det er sandt; men nu ser jeg, at De i Skjønhed langt overgaaer den Beskrivelse, jeg har hørt om Dem. Jeg har set mange smukke Fruentimmer, men Ingen, der kan maale sig med Dem. Det er ikke at undres over,

at man, som jeg har hørt, har duelleret for Deres Skyld. Venus har ikke været smukkere end De."

Det var et drøit Smigeri; dog troer jeg, at han for Alvor mente det, som han sagde.

Han tog nu min Haand og førte den til sine Læber.

„Hvilken nydelig Haand," sagde han, og kildrede mig inde i Haanden med sin Finger, saa jeg maatte le.

„Ser De, nu fik jeg Deres Griller bortjaget, lille Nora," sagde han idet slog sin Arm om mit Liv.

Jeg fandt, at det var rigtigst at gjøre mig lidt kostbar, og sagde:

„Nei, Deres kongelige Høihed, De maa ikke komme mig saa nær."

„Hvad for Noget," sagde han. „Jeg troer De kjender mig. Ja, det er ikke saa underligt, for alle unge, smukke Piger kjender jo Prinds F....."," tilføiede han leende.

Han forsøgte igjen at tage mig om Livet, men jeg rykkede mig et lille Stykke bort fra ham.

„Jeg troer, De ligner en Edderkop, for De er saa bange for, at jeg skal røre ved Deres smækre Liv," sagde han. „De tager da ikke ilde op, at jeg besøger Dem."

„Det er en stor Ære for mig, Deres kongelige Høihed."

„Ja, saa maa De ikke være saa knibsk imod mig. Jeg forsikkrer Dem om, at de fleste unge Piger ere saa føielige, aah, saa føielige, at De ikke troer det."

„Det troer jeg gjerne, for Deres kongelige Høihed giver vel saa de unge Piger Noget?"

„Ja det forstaaer sig. Men hør, lille Nora, er det ikke saadan, De hedder, De kan vel ogsaa bruge Penge?"

„Ja, det kan De være forvisset om, Deres kongelige Høihed," svarede jeg.

„Jeg forbyder Dem at kalde mig kongelig Høihed," sagde Prindsen.

„Hvad skal jeg da kalde Dem?"

„Kald mig Deres lille F.....!"

„Det tør jeg ikke."

„For hvem?"

„For Deres Gemalinde:"

Han opslog en høi Latter.

„Nei," sagde han, „nu har jeg aldrig hørt noget Morsommere i mine Dage. Jeg skulde maaske fortælle min Gemalinde det, som er saa jaloux paa mig som en tyrkisk Sultan paa sine Odalisker! Ha! ha! ha!"

Idet han trykkede min Haand, vedblev han:

„Nei hør nu, lille Nora, skal vi være gode Venner?"

„Hvorledes det, Deres kong ... lille F .....?" spurgte jeg.

„Det skal jeg sige Dem, smukke Nora. Jeg er bleven dødelig forelsket i Dem, og naar De ikke vil negte mig Noget, som jeg begjærer, saa skal De faae af mig, hvad De vil have."

„Deres .... De forlanger da vel ikke af mig, at jeg skal elske Dem?"

„Jo, det er netop det, jeg forlanger."

„Hvor tør jeg fordriste mig til en saadan Ære?"

„Nu snakker De taabelig. Er jeg, fordi jeg er en Prinds, bedre end andre Mennesker? Kom ikke med den Snak."

Og nu slog han dristig sin Arm om mit Liv, og jeg gjorde ingen Modstand.

„Nu et Kys af Deres Kirsebærmund," sagde han, og trykkede sine Læber til mine.

Han blev nu dristigere og dristigere, men jeg stoppede ham i hans Elskovshede, idet jeg tænkte, at det ikke var værd at give Æblet bort, førend jeg havde faaet Pæren.

„Jeg er i stor Pengeforlegenhed, Deres kongelige .... Jeg skal betale en Gjæld, jeg har gjort, og veed ikke, hvor jeg skal faae Pengene fra."

„Hvor stor er den Gjæld, den kan da vel betales?"

„Ja, det er rigtignok et tusind Rigsdaler."

„Hvad siger De, lille Nora?“ sagde han, idet han sprang op af Sofaen, som om en Slange havde bidt ham. „Hørte jeg rigtig? Var det tusind Daler, De skyldte bort?“

„Ja, Deres — —“

„Det er en kjøn lille Skilling, skal jeg ikke negte,“ vedblev han og kløede sig i Hovedet. „Min Kasse er for Tiden ganske tom. Men der er ikke Andet for, jeg maa have fat i Jøden Salomon, selv om jeg skal give ham to tusind Rigsdaler igjen for det ene tusind. Jeg skal bringe dem et tusind Rigsdaler imorgen Eftermiddag. Er det saa godt?“

„Ja,“ svarede jeg.

Han begyndte igjen at kjærtegne mig, men jeg afværgede det.

„Jeg har paa engang faaet en saa forfærdelig Hovedpine, at jeg ikke kan udholde det. Undskyld mig derfor idag, Deres kongelige Høihed, for jeg maa se at komme ud i den friske Luft.“

„Ja, jeg kan se, at De bliver saa blussende rød i Kinderne,“ sagde han. „Stakkels Nora, jeg beklager Dem. Ja, hør veed De nu hvad. Jeg kommer imorgen Eftermiddag med de 1000 Rigsdaler. Saa er Hovedpinen nok gaaet over. Ikke sandt?“

„Det haaber jeg, Deres kongelige Høihed, og jeg glæder mig rigtigt til Deres Besøg.“

„Naa, til Afsked negter De mig da ikke et lille Kys af Deres Purpurlæber, skjønne Nora?"

„Da De beder saa smukt om det, saa vil jeg ikke negte Dem det."

Og nu lod jeg ham give mig et rigtig Smadsk paa Munden, hvorpaa han forlod mig, idet han sagde:

„Lev vel, skjønne Nora, til vi ses igjen."

Da han var gaaet, tænkte jeg: Det er haardt at bytte en saa smuk Kavaler som Greven med den gamle, visne Herre, men 1000 Rd. gjorde ham smuk i mine Øine, og saa mente jeg at plukke ham for nogle tusinde Rigsdaler til.

Den næste Formiddag kom Prindsen igjen.

„Her er jeg, min lille, søde Nora," sagde han, og med mig kommer ogsaa 1000 Rd. Hvem kan De nu bedst lide, mig eller mine 1000 Rd? Hæ! hæ! hæ!"

„Gud bevares, Deres kongelige Høihed, det er naturligt, Deres Person. En Prinds af Kongehuset er jo en ikke liden Ære at have til Elsker."

„Men de 1000 Rd.?" spurgte han smilende.

„Dem sætter jeg naturligvis ogsaa høi Pris paa."

„Det kunde jeg nok tænke. Men siig mig nu, har den stygge Hovedpine holdt op?"

„Ja, Deres kongelige Høihed, den har reent holdt op."

„Naa, det glæder mig saamæn. Men jeg maa vel tælle Pengene op for Dem. Ser De, her er en lille Hundrededalersedde1, og her er nok en og nok en," og saaledes optalte han ti Hundreddalersedler.

De mange Penge blændede mit Øie, og i min Glæde faldt jeg ham om Halsen.

Det syntes den gamle Herre godt om, trak mig ned paa sit Skjød og klappede min Kind.

„Naa, lille Nora, vil De have mig til Mand?" spurgte han.

„Ja, det kan De nok tænke," svarede jeg, „saa blev jeg jo Prindsesse."

„Ho, ho, ho!" lo han. „Det tror jeg nok, De kunde have Lyst til."

Jeg følte mig fornærmet over hans haanlige Latter.

„Maaske," sagde jeg, „at der er mange Prindsesser, der ikke er smukkere end jeg. Er jeg ikke af samme Stof, som en Prindsesse?"

„Jo, skjønne Nora, De fortjente at blive en Dronning, naar man vilde tage Hensyn til Deres Skjønhed, thi af dem er der vist ikke Mange, som kan maale sig med Dem i Skjønhed. Hvilke Øine, hvilken smuk Romernæse, hvilken hvid Silkehud, hvilke Purpurlæber, hvilket deiligt langt Silkehaar, hvilken Hals og hvilket Bryst, to yndige Halvkugler, saa hvide som Alabast," og saaledes vedblev han

at opregne alle mine Yndigheder, og tog sig flere og flere Friheder, indtil den allersidste, som jeg kun modstræbende tillod ham, spillende den Undseliges Rolle.

Efter Elskovskampen var den gamle Herre bleven noget udmattet. Han sagde nu til mig:

„Jeg kunde have Lyst til at blive her hele Formiddagen, naar vi kunde faae et Spilleparti indrettet. Kan De spille Piquet, lille Nora?"

„Nei, Deres kongelige Høihed. Jeg kan ikke spille Andet end Hanrei, Sortepeer, Hyp og Halvtolv."

„Ho, ho, ho!" lod han igjen, „det er nogle pudsige Spil, De kan spille. Lad os da faae et Slag Hanrei."

Ja, tænkte jeg ved mig selv, var Du min Mand, saa skulde jeg snart gjøre Dig til Hanrei. For saadan en gammel Herre som Du, vilde kun være en daarlig Ægtemand for mig.

Men høit sagde jeg:

„De har da vistnok gjort mangen Mand til Hanrei?"

„Ja," sagde han leende, „det kan nok være i mine unge Dage, da man kaldte mig den lille smukke Prinds F....., dengang saae baade Koner og Piger paa mig, naar jeg gik paa Gaden, og naar jeg dandsede med dem, var de ganske henrykte. Ja, det var en fornøielig Tid," endte han og sukkede.

„De er jo endnu en meget smuk Mand," sagde jeg for at smigre ham.

„Synes De det, lille Nora," svarede han fornøiet. „Men," vedblev han. „De graa Haar. Sjøndt jeg sværter dem, kan man dog see, at de er graa, og dem ynder Damerne ikke."

„Da er De dog ret efter min Smag," vedblev jeg at smigre ham og klappede ham kjærligt paa Kinden. Skal vi saa spille Hanrei."

„Ja, lille Taske," svarede han, „men jeg spiller aldrig uden om Noget. Vi maa sætte noget ud til den, der gjør den Anden til Hanrei. See, her er en smuk Fingerring med en Diamant, den kunde klæde en af Deres smaa Fingre ret net."

Det var en kostbar Ring, som jeg gjerne vilde eie.

„Jeg kan kun sætte denne lille Ring imod Deres," svarede jeg, thi Ringen var af en ringe Værdi.

„Godt," sagde han, „den er jeg fornøiet med at vinde, den kan passe til min lille Fingre. — Lad os da begynde."

Jeg var øvet i at spille Hanrei, vandt Spillet, tog glædestraalende Diamantringen og satte den paa min Finger. „Skal vi ikke spille mere?"

„Jo," svarede han, idet han kløede sig bag Øret. „Men hvad skal jeg saa sætte imod Deres lille Ring?"

Jeg havde længe betragtet en Brystnaal med

ægte Stene, der sad paa hans Bryst og kastede Straaler i mit Øie. Jeg pegede paa den.

„Hillemænd, hvad skulde jeg saa sige til min lille Kone, naar jeg kom hjem, og ikke havde den paa. Det tør jeg ikke. Er der ikke noget Andet vi kunne spille om?"

„Nei," svarede jeg mut, thi Brystnaalen tragtede jeg efter. „Naar De ikke vil spille om Brystnaalen, saa spiller jeg ikke Hanrei med dem.

„Sikken et lille Trodshoved! Ja, jeg faaer vel at føie Dem. Jeg kan jo selv vinde den."

Jeg forstod at blande Kortene saa godt, at jeg paany vandt Spillet.

„Det var slemt," sagde han, „for jeg har faaet Brystnaalen i Present af min Kone. Jeg nødes til at sige, at jeg har tabt den."

„Skal vi spille nok engang Hanrei?" spurgte jeg begjærlig efter at vinde mere fra ham.

„Nei," svarede han. „Jeg har faaet nok af Hanreien dennegang. De kunde maaske faae Lyst til mit Uhr," vedblev han, idet han trak et kostbart Guldur, besat med Diamanter, op af Lommen, „og naar De da ogsaa vandt det, saa blev jeg nødsaget til, naar jeg kom hjem, at sige, at jeg var bleven overfaldet og udplyndret af Røvere. Ha! ha! ha!"

Uhret stak mig forskrækkeligt i Øiet. Det var flere hundrede Daler værd. Det vilde han ikke spille om.

Men, tænkte jeg, naar Du kommer igjen, skal jeg gjøre mig kostbar og nok faae dit Uhr fra Dig.

„Jeg seer paa Uhret, at Klokken er saa mange, at jeg maa forlade Dem, min skjønne Nora," sagde han, idet han reiste sig op af Sofaen. „Naa et lille Nøs inden jeg gaaer."

Jeg gav det gamle Skind et dygtigt Smæk paa Læberne, og nu tradskede han da afsted.

Jeg har skildret denne Scene saa omstændelig for at fremstille den godmodige Prinds for Læserens Øine, jeg havde ham til Elsker i nogen Tid og plukkede ham ganske artigt for flere tusind Rigsdaler, men da kom der, som Ordsproget siger, en Slæde iveien.

Læseren kan da nok tænke, at jeg ikke var den gamle Herre tro, og at jeg af og til bønhørte en ung, smuk Herre, naar han gav mig kostbare Presenter. Prindsen kom nemlig aldrig til mig uden om Formiddagen og derfor kunde jeg drive frit Spil med hvem jeg vilde om Eftermiddagen. Blandt mine Tilbedere var en smuk ung Officeer, en Baron S....., der stod ved Prindsens Regiment og var hans Adjutant. Jeg kunde ikke modstaae hans Kjærlighedserklæringer, især da der fulgte Presenter med, jeg bønhørte ham.

Til al Ulykke havde jeg fornærmet en anden Dame af mit Bekjendtskab, fordi jeg havde kapret

en Elsker fra hende, og hun besluttede at hævne sig. Hun vidste, at Prindsen var min Elsker, og var bleven underrettet om, at hans Adjutant besøgte mig om Eftermiddagen. Den ondskabsfulde Kvinde skrev en Billet til Prindsen af følgende Indhold: Naar De vil overtyde Dem om Deres Noras Troskab, saa kan De blot overraske hende om Eftermiddagen i Deres Adjutants Arme. Prindsen havde aldrig vist nogen Jalousi, fordi han troede mig for godt, men det er let at indsee, at det maatte ærgre ham, der troede at være min Hane i Kurven, at hans Adjutant var hans begunstigede Medbeiler.

Som nu jeg og Adjutanten en Eftermiddag sad i en fortrolig Stilling i Sofaen og ikke anede noget Ondt, styrtede Prindsen, uden at agte paa min Piges Yttring, at jeg var gaaet ud, ind i Værelset med det Udraab: „Jeg seer, at De jager paa min Vildtbane, Hr. Baron, det er ikke cavaleermæssigt."

Baronen vidste ikke, hvad han skulde svare, og stammede i sin Forlegenhed: „Jeg er blot kommen for at overtyde mig om Deres kongelige Høiheds Elskerinde var saa smuk, som Rygtet har fortalt, og har ikke tænkt paa, at jage paa Deres Vildtbane, dertil har jeg altfor stor Respekt for Deres kongelige Høihed."

„Det strider vel formodentlig ikke mod Deres Respekt for mig, at De holder Deres Haand, om Noras Liv," sagde Prindsen ironisk.

„Jeg forsikkrer Deres kongelige Høihed," svarede jeg, istedetfor Baronen, der var bleven reent forbløffet ved Prindsens Yttring, „at De har seet Feil i den Hast, hvormed De styrtede ind i Værelset."

„De vil nok gjøre mig blind, Jomfru Nora, men det lykkes Dem ikke. Idag seer De mig for sidste Gang hos Dem, nu kan De jo holde Dem til min Adjutant, maaske han vil være mere generøs end jeg imod Dem."

„Hvis Deres kongelige Høihed unddrager mig Deres Naade," sagde jeg, „saa gjør De mig virkelig ulykkelig," og det lykkedes mig paa samme Tid at aftvinge mine Øine nogle Taarer.

„Fæld De kun Krokodilletaarer," sagde han ubørhørlig, „de rører ikke mig. De har saamæn plukket mig ganske godt, nu kan De see, om De kan faae saadan en Guldfugl, som jeg, igjen at plukke. Farvel, min skjønne Nora, Farvel Hr. Baron, vi tales ved imorgen."

Jeg var ganske slukøret, da han var gaaet, thi det var ikke let at erstatte hans Tab. Men jeg maatte finde mig i min Skjæbne.

„De seer ganske alvorlig ud, Nora, giv Dem tilfreds! De, som er saa smuk og saa tillokkende, vil snart faae en Elsker, der kan veie op med Prindsen. Det gjør mig imidlertid ondt, at jeg er Skyld i, at De mistede Prindsen."

„Det er De ikke Skyld i. Jeg veed hvem der har underrettet Prindsen om Deres Besøg hos mig. Det er en fordums Veninde, der har hævnet sig paa mig, fordi hun mener, at jeg har taget en Elsker fra hende. For hun lod igaar, jeg gik forbi hende, de Ord falde: Vi kun, jeg skal nok skaffe Dig af med Din Prinds."

„Den nedrige Kvinde, hun har ogsaa paadraget mig min Chefs Vrede, som ikke er behagelig for mig. Men han er meget godmodig, og jeg er vis paa, at vort Møde her ikke vil blive mere paatalt af ham."

Da Adjutanten var gaaet, begyndte jeg at spekulere paa en ny Elsker. Jeg havde nogle Dage iforveien faaet et Brev, skrevet paa det fineste Papir med Underskrivt af den rige Grossserer H..... Det var en vemmelig gammel Karl, men han eiede Tønder Guld. Han kjøbte gamle Huse, der var godt assurerede, og havde altid det Uheld, at de afbrændte kort efter, at han havde kjøbt dem. Han var en Aagerkarl og Blodsuger, pantede fattige Folk ud og tog Dynerne fra Barakker, men han var af en forliebt Natur, og paa Fruentimmer havde jeg hørt, at han spenderede ikke Smaasummer. Hans Billet lød:

„Hvis jeg maa aflægge Dem, Jomfru Nora, som jeg har hørt omtale som den største Skjønhed i Kjøbenhavn, et Besøg, saa kan De underrette mig om det i en Billet, og angive Tiden, naar det er Dem beleiligt. Jeg skal ikke komme tomhændet til Dem. Ærbødigst H.....

Det var et suurt Æble at bide i, at tage den gamle Karl til Elsker. At han var en Israelit, brød jeg mig ikke om, men hvad jeg havde faaet af Prindsen og mine andre Elskere, satte jeg gjerne i pragtfulde, kostbare Klæder og i Vellevnet, og saa havde Prindsen betalt en dyr Husleie for mig.

Jeg tog derfor ikke i Betænkning at skrive ham til, at det skulde være mig en Fornøielse, hvis han vilde besøge mig. Jeg var altid hjemme hele Formiddagen.

Hvem der kom trippende den næste Formiddag, hvor jeg nægtede mig hjemme for enhver anden end ham, var Grossereren.

Da jeg saae paa ham, fandt jeg, at der hørte stor Overvindelse til, for at kjærtegne ham. Men hvad gjør man ikke for de gode Penge.

Jeg modtog ham med det venligste Smil af Verden, kastede de meest brændende Blikke paa ham og mærkede snart, at jeg havde sat ham i Fyr og Flamme.

„Hvor De dog er smuk, Jomfru Nora," sagde han, „Rachel i Biblen har ikke været smukkere end De. Hvilken deilig blød og hvid Haand og hvilke Øine, de udskyder jo Flammer. De er et farligt Fruentimmer! — et farligt Fruentimmer, Jomfru Nora!"

„Hvori bestaar den Farlighed, Hr. Grosserer?" svarede jeg, og et nyt Raketskud fra mine Øine antændte øiensynlig en Flamme i hans Indre.

Han blev forvirret og vidste ikke hvad han skulde sige, men jeg vidste det.

„Det er en slem Tid for mig i denne Tid, saa nær Flyttedagen," sagde jeg. „Jeg er ganske bedrøvet."

„Hvorover, Jomfru Nora?" spurgte han. „Siig mig det, er det Noget, hvormed jeg kan hjælpe Dem."

„Ja, det kan De rigtignok, naar De er villig dertil."

„Jeg er villig til Alt for Dem, Jomfru Nora, siig mig hvad der ligger Dem paa Hjertet."

„Ak, det er en tung Steen, Hr. Grosserer H..... Jeg skal imorgen betale eet Aars Husleie, som er forfalden, med 500 Rigsdaler."

„500 Rigsdaler, siger De, 500 Rigsdaler!" raabte han, idet han sprang op af Sophaen, som han sad i ved Siden af mig, og foer hen ad Gulvet. „Det er ved Israels Gud ingen Klatskilling."

„Ja, det var jo det, jeg sagde Dem," sagde jeg sukkende med et nyt brændende Øiekast. „Jeg kunde nok vide, at De ikke var villig til at hjælpe mig."

Mit sidste Blik kunde han ikke modstaae.

„Det er mange, mange Penge 500 Rigsdaler, Jomfru Nora," sagde han, „der skal lang Tid til, inden at man fortjener dem. Men jeg kan ikke modstaae Deres deilige funklende Øine, Jomfru Nora. Vil De saa holde en lille Klat af mig, naar jeg betaler Deres Huusleie."

„Hvor kan jeg være andet end taknemmelig imod Dem, Hr. Grosserer. Jeg anseer Dem for min Velgjører."

„Der har De de 500 Rigsdaler, Jomfru Nora," sagde han i en Tone, saa jeg kunde see, at han nødig vilde af med dem, men jeg modtog dem med inderlig Glæde, og gav den gamle Karl et Kys, som reent elektriserede ham. Hvad der nu foregik, behøver jeg ikke at fortælle Læseren, thi det kan han nok gjætte sig til.

Grossereren gik vel fornøiet fra mig, men da han var kommen et Par Gange til, og jeg begyndte at tale om, at jeg trængte til et nyt Schavl, saa vred han sig som en Orm, for at rykke ud med 100 Rigsdaler.

„Pengene vore ikke paa Træerne, Jomfru Nora," sagde han. „100 Rigsdaler er Renten af 2,500 Rigsdaler."

„Hvad er det for Dem, som eier Tønder Guld!" sagde jeg.

„Tønder Guld! Tønder Guld! Jo der skal vi ha' det. Tønder S . . . .! skulde De sige. Herre, Du mine Fædres Gud! Hvor skulde jeg faae Tønder Guld fra, jeg som saa møisommelig maa skrabe hver Skilling sammen. Nei, saadan vader jeg ikke i Guld! — Men her har De 100 Rigsdaler, men kom nu ikke saa snart igjen og tal til mig om Penge."

Det lovede jeg ham, men ved mig selv lovede jeg ogsaa at den gamle Gnier skulde snart faae sin Afsked paa graat Papir.

Skjæbnen hjalp mig snart til at udføre mit Løfte.

Ligeover for min Bolig i N—gade, var der indflyttet en gammel fornem Herre. En Guldnøgle paa hans Kjole bag til viste at han var Kammerherre og en Stjerne paa hans Bryst, at han var hvid Ridder.

Han havde faaet Øie paa mig ved Vinduet, hvor jeg sad i prægtige Atlaskesklæder, og min Skjønhed havde stukket ham i Øinene, mærkede jeg. Der var en Erobring, som nok var værd at gjøre. Han var

en smuk Mand af fin Alder og havde et nobelt Væsen som en Adelsmand af den gamle Skole.

Jeg søgte at fængsle ham ved nogle smægtende Blikke, der ikke forfeilede deres Virkning. Men hvorledes skulde jeg komme til at gjøre et nøiere Bekjendtskab med ham. Jeg havde bemærket, at han hver Dag i Middagsstunden gik om ad en Sidegade, jeg besluttede at følge efter ham og see, hvor han gik hen.

Da jeg næste Dag fulgte efter ham, gik han om i Kronprindsessegaden og der ind i Kongens Have.

„Ha, ha! tænkte jeg, der kan Du maaske fange den gamle Snegl! og gik rask forbi ham og kastede et forførerisk Blik paa ham i Forbigaaende. Han gjenkjendte mig, og da jeg mærkede, at han paaskyndte sine Skridt, satte jeg mig paa en afsidesstaaende Bænk, hvor der Ingen sad.

Da Kammerherren saae det og naaede Bænken, tog han Hatten af og gjorde en dyb Compliment for mig og satte sig ned ved min Side.

„Jeg har havt den Ære, at see Dem før, Frøken," sagde han med en Hofmands Væsen, „og nu erindrer jeg det, er De ikke min smukke Gjenboerske i N—gade?"

„Det smigrer mig meget," sagde jeg, der havde lært smukke Talemaader af de Romaner, jeg læste, „at De har lagt Mærke til min ringe Person."

„Ringe Person," gjentog han. De fører en Person, Frøken, saa De gjerne kunde representere en af Dronningens Hofdamer.

Det var en Kompliment, som jeg besvarede med et forførerisk Øiekast.

„Jeg har rigtigt siddet i mit Vindue og betragtet Deres Skjønhed, som man betragter et skjønt Billedhuggerarbeide," sagde Kammerherren. „Nu seer jeg, at ingen Kunstner vilde formaa at fremstille Kjærlighedsgudinden saa skjøn, som Naturen har formet Dem."

„De forstaaer at smigre, Hr. Kammerherre," sagde jeg. „Der er mange anderledes smukke Fruentimmer til end jeg."

„Det er der sandelig ikke, Frøken," sagde Hofmanden. „Jeg vilde ansee det for en stor Ære, hvis jeg kunde gjøre et nøiere Bekjendtskab med en saa nobel Dame, som De."

Jeg vidste, at man ved at gjøre sig kostbar forhøiede sit Værd, derfor lod jeg, som jeg følte mig stødt ved hans Yttring.

„Jeg har da ikke fornærmet Dem ved min Yttring," spurgte han.

„Nei, Hr. Kammerherre, slet ikke," svarede jeg.

„Jeg maa derfor bede Dem tilgive mit ubeskedne Ønske."

„Der er Intet at bede om Tilgivelse for. At en saadan fornem Mand som Kammerherren vil gjøre mit Bekjendtskab, kan jo ikke være andet end smigrende for mig."

„Naa, De har altsaa ikke taget min Yttring ilde op. Jeg har nogle sjeldne smukke og kostbare Juvelsmykker, der har tilhørt min Bedstemoder, de vilde klæde godt i Deres Øren og paa Deres Bryst. Da det vilde være upassende for Dem, for Tjenestetyendets Skyld, at besøge mig, saa meente jeg, at jeg vilde besøge Dem og vise Dem de sjeldne Juvelsmykker."

Det var Vand paa min Mølle, og mine Tænder løb i Vand efter at faae Fingre paa disse Juvelsmykker. Derfor gjorde jeg mig ikke mere kostbar, men tilkjendegav ham, at jeg følte en stor Interesse ved at see Kostbarheder fra en henrunden Tid. Han spurgte derpaa, om han turde besøge mig samme Aften, naar det var blevet mørkt, hvortil jeg naturligvis sagde Ja.

Vi skiltes nu ad, og da Aftenen var frembrudt, kom ogsaa Kammerherren.

Han medbragte de Juvelsager, han havde omtalt. Det var Smykker som den fornemste Dame vistnok med Glæde vilde bære.

„Det er værdifulde Diamanter af det reneste Vand. Hver Diamant er et hundrede Daler og mere værd."

„Ja hvem der eiede dem, kunde sige, hun eiede Noget, der var værd at eie."

„Jeg gjør mig en Fornøielse af at forære Dem dem, min smukke Frøken," sagde den galante Mand, og tilføiede, idet han tog min Haand og førte den til sine Læber: „og anseer mig nok som lønnet for min Gave ved at maatte tillade mig at kysse Deres nydelige Haand."

Læseren kan nok tænke, at jeg undte den galante Hofmand en større Løn end et Haandkys, og næste Dag tilskrev jeg Grosserer H..... at jeg, af visse Grunde, som jeg ikke kunde angive ham, maatte frabede mig hans Besøg.

Kammerherren var rundhaandet og en meget behagelig Elsker, uagtet hans Alder, og jeg havde gjerne beholdt ham for bestandigt i denne Egenskab. Men hvor længe var Adam i Paradiset. Han blev pludselig udnævnt til Gesandt ved et tydsk Hof og maatte forlade Kjøbenhavn. Han vilde gjerne have taget mig med, men jeg vilde ikke forlade Danmark.

Efter ham har jeg havt forskjellige Elskere, en Herremand, en Advocat, en Skuespiller, en Digter, der skrev Sonetter om min Skjønhed, nok sagt, en heel Legion. Men Gaverne, de skjænkede mig, blev ringere og ringere, og tilsidst besluttede jeg at reise til Hamborg, der vidste jeg, at jeg kunde gjøre min Lykke.

Udkommet er:

Illustreret
Venus-Tempel.

En Samling høist pikante Fortællinger, tildeels af

Paul de Kocks efterladte Papirer.

Denne Bog udmærker sig ved et flydende Sprog, høist komiske Figurer, Kjærligheds-Eventyr, Intriguer og pudsige Forviklinger, som maa bringe den Alvorligste til at lee, og som i Forening med Illustrationerne gjør, at denne Bog er enestaaende i sit Slags. Den koster koster komplet i 2 Dele 10 Mk., indbunden 2 Rd. 8 Sk. og faaes i

J. H. Brincks Boghandel,
Møntergade Nr. 4.